

Úvahy o smrti

Ašarat

Text je duševným vlastnictvóm autora.

Úvod

Myslím, že každý, kto sa narodil a dožil sa minimálne veku 15 rokov, sa už stretol s fenoménom smrti. Vždy keď sa so smrťou stretne, prirodzene sa musíme zamyslieť nad tým, čo sa s nami stane, keď a tento život skončí. Je pravda to, čo nás učí niektoré náboženstvo, alebo sa smrťou naozaj všetko skončí a už nič iné nie je?

Tiež som sa nad týmto už veľakrát zamýšľal a snažil som sa nájsť odpoveď ako fyzický človek, ktorý sa so smrťou stretol či už stratou blízkeho alebo úvahou nad tým, že smrti neuniknem ani ja. Avšak zamýšľam sa nad smrťou aj z tohto pohľadu, že smrťou sa nič nekončí, len sa prerušila istá etapa, aby došlo k nevyhnutnej zmene, aby sa začala nová etapa a nový život. Nechcem dogmaticky tvrdiť, že som neomylný, ani tu nasilu pretláčať svoj názor. Bol by som rád, keby ste tento text brali len ako podnet na zamyslenie a pritom si ponechali svoj vlastný názor a hľadali odpoveď podľa svojich vlastných predstáv. Pretože najnebezpečnejšia vec hneď po egoizme, závidi a zášti je podľa mňa dogmatizmus, aj keď ako taký je v podstate nevinný a až postupom času v rukách ľudí sa z neho stala nebezpečná zbraň. Skúsme sa teda pozrieť na smrteľnosť a nesmrteľnosť z môjho pohľadu.

1. kapitola

V histórii nenájdeme nesmrteľnú bytosť. Aj mytologické bytosti ako upíri či vlkolaci boli svojim spôsobom smrteľní. Aj tí, ktorí sa považujeme za pôvodné bytosti tejto planéty a ktorí sme sem prišli z obrovských diaľav vesmíru, sme vo svojej podstate boli vždy smrteľní, lebo aj my sme museli prejsť zámenami tela. Preto je dobré snažiť sa spoznať to, čo nás čaká.

Smrť sa musíme naučiť precitovať, spoznať jej silu, jej vôľu a byť s ňou stotožnený. Ak chceme smrť definovať ako určitú bytosť či postavu, tak každý si pod tým pojmom predstaví niečo úplne iné. Skúsme teda poňať smrť len ako nejakú silu, abstraktnú bytosť, ktorá je všade a nikde – čiže sa môže zhmotniť v určitej situácii, ale môže pôsobiť aj bez toho, aby sme jej prítomnosť evidovali. V každom nádychu vdychujeme silu smrti, je všade okolo nás. Nie všade je však prítomná tak, že je možné ju cítiť, vidieť a rozpoznať. V čase vojny, pri masových vraždách, popravách a podobne smrť nie je prítomná vo svojej podstate. Smrť dokonca nie je prítomná ani pri každej normálnej smrti, je to len abstraktná sila. Asi ťažko niekto niekedy zistí, prečo sa zjaví niekde práve v takej forme, že je možné ju vnímať.

Mnohí ľudia majú skúsenosť so smrťou priamo z vlastného pohľadu, čiže umreli a vrátili sa späť do tela. O tomto už bolo napísaných množstvo príbehov, avšak v kolíkych sa hovorí, že človek stretol smrť ako bytosť? Ak sa nad týmto zamyslíte, určite mi dáte za pravdu, že so smrťou sa stretlo možno promile z tých, čo sa dokázali po smrti vrátiť do tela. Opisovali okolnosti svojej smrti, miesto, kde sa nachádzali, cestu tunelom, stretnutie so zosnulými

známymi a podobne. Boli prípady, keď človek po návrate do tela opisoval rozhovor s dávno mŕtvym priateľom, kde sa vlastne až dodatočne dozvedel, že nie ten dotyčný je na nesprávnom mieste, ale on sám je mŕtvy, len si to ešte nestihol uvedomiť. Ale so smrťou ako takou sa vlastne títo ľudia nestretli. Môžeme si teda položiť otázku, či smrť, tak ako ju poznáme a opisujeme, vlastne existuje. Moja odpoveď je áno. Potom sa ponúka otázka, prečo ju títo ľudia nestretli. Nuž keďže ju nestretli, tak je jasné, že ešte nenastal ich čas. Nejakou časťou sa dostali do sveta paralely ale čiastočne ostali v medzipriestore a vo fyzickom svete. Toto znie trochu komplikovane, ale nie vždy je potrebné všetko zjednodušovať. Teda ako som už povedal, títo ľudia sa vrátili a nestretli sa so smrťou preto, lebo ešte nenastal ich čas. Ľudia, ktorí sa so smrťou stretli, neomylnne vedeli, že smrť si pre nich prišla a že jej sila už pôsobí.

2. kapitola

Skúsme si priblížiť, ako to asi celé prebieha. Samozrejme, z medicínskeho hľadiska by sa dalo toto všetko poprieť a vysvetliť ako normálny proces umierania fyzického tela a s fenoménom smrti to nemá nič spoločné. Napriek tomu sa o tento popis pokúsim.

Zoberme si teda moment umierania, pri ktorom je prítomná smrť. Ako prvé si človek uvedomí ohromný pokoj, môže mať pocit, že jeho zdravotný stav sa zlepšil a dostal sa na správnu cestu uzdravenia. Senzitívne človek si po nejakom čase uvedomí, že ten pocit vyličenia je vlastne len odumieranie jednotlivých orgánov a nervovej sústavy. Z tela odchádza bolesť, človek sa cíti dobre a začína uvažovať o otm, že zachvíľku to bude mať za sebou. Táto ilúzia je však rýchlo nahradená vedomím, že smrť je tak blízko ako nikdy predtým. Jej silu si uvedomí tak, že v niektorých častiach tela bude pociťovať chlad. Ďalej budem písať pre jednoduchosť v prvej osobe.

Ležím v posteli, dívam sa na všetko okolo seba a snažím si uchovať v pamäti to, čo mi bolo cenné a blízke. Keďže viem, čo ma čaká, rozhodol som sa vstať z postele a usadiť sa do svojho kresla. Sedím pohodlne a s dávkou odovzdania a pochopenia sa dívam okolo seba. Chlad zasiahol moje nohy, chodidlá, členky... Ďalej však zatiaľ nepostupuje. Prechádzam očami po nábytku, obrazoch, fotkách a snažím sa všetko si to vštepiť do pamäti, aby som si to uchoval a preniesol na druhú stranu. Síce si uvedomujem, že na tej druhej strane si to zrejme aj tak pamätať nebudem, ale človek je tvor, ktorý dúfa ešte aj v poslednej sekunde svojho života. A keďže moja životná púť sa končí a nemám už čo stratiť, nemusím sa týmto veľmi zaťažovať.

Môj zrak padne na obrazy, ktoré mi počas života prirástli k srdcu. Prechádzam očami z jedného na druhý, spomínam a moje myšlienky sa rozplývajú do dialav prežitých rokov. Spomínam na to, čo som prežil. Krása tejto chvíle spočíva v tom, že necítim smútok ani extrémnu radosť. Už je to len niečo, čo som prežil, niečo, čo sa vynára z tej ohromnej hĺbky minulosti. Môj zrak padne na stojace hodiny a kreslo, v ktorom sedím. S týmto kúskom nábytku som prežil mnoho rokov, v tejto miestnosti som strávil posledné roky svojho života

a zariadil som si ju tak, aby som posledné dni svojho života, o ktorých som dúfal, že sa stanú rokmi, prežil v pokoji a v harmónii. Môj sen sa naplnil, po všetkých životných, osudových a karmických tragédiách som konečne pokojný a vyrovnaný so všetkým, čo bolo.

Miestnosť sa naplnia zvláštnou energiou. Cítim ju, prichádza stále bližšie a zahŕňa celú miestnosť. Chlad v mojich nohách začína postupovať hore. Zamýšľam sa, či ešte niekoho čakám, či chcem niekomu odovzdať posledné slová. Viem, že ho čakám. Chcem, aby prišiel. Ale tak isto viem, že to už nestihnem. V živote sme boli obaja tvrdohlaví a nejaký sme nechceli ustúpiť. Je toho tak veľa, čo by som rád ešte vyslovil a povedal. Je toho tak veľa, čo by som ešte chcel odovzdať. Ešte stále dúfam, že sa otvorí dvere, vojde dnu a ja mu poviem tie slová. Je pre mňa dôležité, aby to neumrelo spolu so mnou. Áno, mám poistku. Tieto slová som niekde zanechal. Ale kde? Nájde ich? Pochopí, čo som mu/jej chcel povedať? To sa už nedozviem...

Zrazu cítim, že smrť prišla strašne nevhod. Síce som na to pripravený, ale ešte som nedokončil všetko, čo som mal. Ostal tu odkaz, ktorý som chcel odovzdať osobne. Odkaz, ktorý mal byť bodkou za mojím životom. Pozerám sa okolo seba a znova som niekde ďaleko... v situáciách, ktoré som prežil. Aj keď sa to nezdá, toto sú najkrajšie chvíle života okrem chvíľ, keď sme boli neskutočne šťastní. Ale táto krása vyplýva z pokoja, z toho odosobnenia a klľudu. Skúste si sadnúť a nechať všetko tak, precítiť to, čo cítim teraz ja a vedieť, že o malú chvíľku všetko zahalí rúško tajomného ticha a nič z toho, čo bude, sa vás už netýka. Navonok to môže pôsobiť smutne, ale v skutočnosti to vyvoláva ohromný klľúd a pokoj. Ved' je to chvíľa, keď neumierate v obľestiaci, neprosíte o smrť, nie je to tragédia, že odchádzate. Je to chvíľa, ktorú ste čakali. Dokázali ste prežiť svoj život a prišli ste na jeho koniec prirodzenou cestou. Ak som došiel do tohto bodu, cítim klľúd a harmóniu. Prečo by som mal ľutovať, že sa ma budúcnosť už netýka? Prečo by som mal ľutovať minulosť, ktorá už pominula? Bol som súčasťou deja, každý okamih som prežil naplno, aj keď som si to možno vtedy neuvedomoval. Až s odstupom času vidím, že nebol v mojom živote moment, ktorý by nebol prežitý s plným nasadením. Aj keď som padal od únavy, či robil niečo nasilu, bolo to prežitie naplno v danej chvíli. Mnohí si myslia, že niečo sa robí polovičato. Ale až keď prídete do tohto bodu, uvedomíte si, že nič nebolo polovičaté. Bolo to naplno a bolo to o tom, ako dokážeme danú situáciu prežiť.

Znovu cítim postupujúci chlad. Cítim prítomnosť smrti a som s tým vyrovnaný. Nechce mi ublížiť, je to sprievodca, ktorý si prišiel splniť svoju povinnosť. Prišiel, aby som ja odišiel v pokoji, aby som mal istotu, že prejdem do sveta paralely bez blúdenia. Svoj život som odžil, nemám tu už prečo ostávať. Ak nebudem priveľmi lipnúť na veciach okolo seba, ak sa tu nebudem držať nasilu, o malú chvíľu sa moje jemnohmotné telá uvoľnia a zanechajú fyzickú schránku sediaca v kresle. Dívam sa na veci okolo seba, aby som sa s nimi rozlúčil. Nechcem sa však k nim pripútať. Smrť je tu preto, aby som ju mohol nasledovať, aby som mohol ísť domov. Tam, kam patrí duša, ktorá sa narodila do tohto fyzického tela. Fyzické telo patrí fyzickému svetu. Je to zákon života. A preto nikam neodchádza, ale ostáva tu. Duša patrí svetu mŕtvych, svetu paralely a preto podľa zákonov smrti sa musí vrátiť tam,

odkiaľ prišla. Smrť nie je zlá, smrť je len nemenná. Všetko, čo vzniklo, vraj musí zaniknúť.

Chlad postupuje stále vyššie. Cítim ho v oblasti bedier. Moje ruky sú stále ochabnutejšie, mozog mi však naďalej funguje bezchybne. Uvedomujem si túto chvíľu a svojím spôsobom si ju vychutnávam. Teraz si uvedomujem momenty života, ktoré som predtým prehliadal. Nie je to smútok, len uvedomenie si. Vidím, čo bolo karmické, čo bolo osudové, čo bolo vopred dohodnuté. Je to odhalenie pravdy o živote a smrti. Nikomu už neodovzdám túto skúsenosť. Je len moja, bol to môj život a toto je moja smrť. Prežívam ju a chápem ju.

Chlad ide vyššie, moje ruky sú už úplne ochabnuté a studené. V srdci cítim jemný strach. Mozog akoby sa chcel vzoprieť chladu, ktorý cítim v hrudníku. Chlad opantáva moje srdce, no ono ešte stále bije. Neprestáva. Nezachvelo sa. Je tam len zvláštny pocit slabosti. Moje dýchanie je čoraz plytšie, no stále pokojné. Mozog stále funguje, ale oči sa už začínajú zahmlievať. Veci okolo seba už nevidím tak jasne. Stále sa ich snažím uložiť si do pamäti. Chlad opantal moje srdce. Uvedomujem si, že nastal koniec môjho života. Je to smrť. Bol som na ňu pripravený a preto som ju takto prijal. Niet sa čoho báť. O chvíľku vystúpim z tela a budem ju nasledovať. Prišla tma. Už nič nevidím, len si uvedomujem. Moje telo je strnulé. Moje myšlienky ešte raz prebehnú všetkým, čo som prežil. Sú to už len stotiny sekúnd, ale snažím sa zastaviť pri krásnych chvíľach, ktoré som prežil. Je to zvláštno, ale nespomínam si na nič zlé, kruté, či bolestné. Vidím momenty, ktoré ma tešili, momenty, keď som bol šťastný a kvôli ktorým sa oplátilo žiť.

Ticho... Už nič nevidím. Nič nepočujem. Znovu si uvedomujem svoju fyzickú schránku. Moje telo sedí v kresle. Som to ešte ja? Alebo už nie? Všade je pokoj a ticho. Nič ma neruší. Necítim chlad. Kam sa stratil? Prečo ho necítim? Kam to idem? Mám pocit, že letím. Letím ďaleko... Mám nádherný blažený pocit voľnosti. Letím a necítim strach. Je to nádherné. Nechám sa unášať... Letím.. Letím...

3. kapitola

Vráťme sa teraz naspäť do reality. Dúfam, že som vo vás nenavodil nepríjemný pocit zo smrti. Chcel som vám ju priblížiť tak, ako som ju už prežil. Skúsme si teraz smrť priblížiť z iného uhla. Niekedy je možné vnímať smrť ako zhustovanie sily, pričom každý ju môže precítiť iným spôsobom. Nedá sa jednoznačne povedať, že to, čo cítime, je smrť, lebo náš podvedomý strach nám nedovolí rozvíjať tieto pocity. Smrť môžeme brať ako čosi abstraktné, čo je všade okolo nás a predsa to nie je nikde. Ak by sme chceli smrť precítiť, musíme urobiť magický rituál pre zhmotnenie jej podstaty. Je to veľmi nebezpečné, pretože ak sa už začína smrť niekde zhmotňovať, zákonite začína hľadať niečo, kvôli čomu sa zhmotní. Samotnej energie smrti sa báť netreba, lebo ju môžeme len precítiť a ak sa nás netýka, vieme sa jej vyhnúť. Tí, ktorí sú na vyššej úrovni a poznajú zákonitosti smrti, ju môžu dokonca nechať prejsť svojím telom. Všade, kade prejde, však zanechá kúsok seba. Tam, kde už pôsobila, napríklad v starých domoch, akoby jej sila žiarila a dá sa tam jasne

precítiť, lebo na tom mieste zanechá svoju pečať. Túto energiu vieme do seba nasat' za účelom spoznania jej sily. S týmto sa možno stretnete, ak sa budete učiť do seba dostať silu smrti, aby ste sa stotožnili s jej podstatou. Ak sa s ňou stretnete, bude to otázka kto z koho – či prežijete alebo nie. Ak vami prejde a vy prežijete, budete vedieť kedykoľvek precítiť presne jej pôsobenie a pozostatky. Je to dar aj prekľatie, lebo od toho momentu budete vedieť veci, ktoré ste možno ani vedieť nechceli. Dá sa to zastaviť, ale už sa toho nikdy celkom nezbavíte. Preto treba veľmi dobre zvážiť každý krok, ktorý sa v mágií chystáte urobiť.

Ďalším uhlom pohľadu na smrť je napojenie sa na telá zosnulých. Táto technika je však jedna z najnebezpečnejších, lebo sa pri nej stávate súčasťou mŕtveho tela. Môžete sa naučiť vcítiť sa do cintorínov, do hrobov a za určitých okolností sa môžete stať súčasťou emočných tiel a duší, či ich kombinácii. Tento kontakt ale málokedy prebieha na zemskom povrchu, zvyčajne sa robí v hrobe. Niektoré bytosti sú dole ukotvené dlhé stáročia a neinkarnujú sa. Ostávajú tam až do úplného rozpadu tela a dovtedy tam s nimi zotrávajú aj tieto sily. Sú veľmi nebezpečné a agresívne, ale dá sa od nich získať dôležitá sila a informácie. Sila, ktorá ich tam drží, je sila samotnej smrti. Nedovolí im uvoľniť sa a opustiť priestor. Telo môže takýmto vplyvom ostať dlho neporušené, alebo sa môže začať okamžite rozkladať. V určitom momente sa môže rozklad kostry zastaviť a ona ostane zachovaná, pokiaľ je duša stále pripútaná v hrobe.

Táto sila sa zvykne odpútať od pozostatkov napríklad počas špiritistickej seansy. Účastníci takejto seansy bytosť uvoľnia a onasa sa už nikdy nemusí vrátiť do tohto hrobu, ale smrť sa do nej prevteli. Energia smrti sa stane súčasťou vyvolanej bytosti. Keďže bol narušený jej priestor, účastníci seansy sa môžu stať obeťami svojej vlastnej nevedomosti. Sila smrti zasiahne. Dá sa to chápať aj tak, že chráni svoj majetok, svojho väzňa. Tento duch sa stane voľným agresorom v rukách paralelných síl. Pokiaľ takéhoto ducha získa mág, ktorý ho vie naprogramovať, stane sa z neho nebezpečná zbraň v jeho rukách. Duch je zotročený do doby, kým ho mág neprepustí alebo kým nezomrie. Smrťou mága sa uvoľňuje aj táto duša. Mnohokrát sa nedá predpokladať, čo nás v hrobe čaká, pretože reakcie ducha sa nedajú porovnať s reakciami človeka, ktorého sme poznali. Jeho telo malo svoj program, ale jeho duša ho už nemá. Človek mohol byť dobrý alebo zlý, ale toto už nie je on. Je to zhluk energie, ktorý chceme na niečo použiť a kvôli tomu narušíme jeho priestor. Chceme od neho informácie alebo silu, alebo z toho miesta chceme pôsobiť, či vyslať ducha, aby niekomu poškodil. Toto je vrchol čiernej mágie v pozemskom zmysle. Kto toto dokáže, je majster všetkých majstrov.

Takúto mŕtvu dušu sa nesnažme opantať, získať. Dôjde k zbytočnému boju medzi nami a tým mŕtvym. Človeka, ktorého sme vybrali vhodne, svoju obeť, dušu, ktorú chceme získať musíme mať pod svojím vplyvom už počas jeho života. Získate a opantáte ho, jeho vnútro si zotročíte a po jeho smrti ho viete naprogramovať tak, aby neodišiel, aby sa jemnohmotné telá nerozdelili, ale ostali vo fyzickom tele. Následne dušu môžete vybrať z podzemia a bude vám slúžiť na večné veky.

Smrť v bosoráctve je ponímaná trošku inak. Pracuje sa tu so smrťou abstraktného významu, so smrťou takpovediac nadzemného okolia. Ako bosorák/bosorka musíš vedieť eliminovať danú časť energie smrti a precítiť ju. Aj keď pracuješ vo svojom laboratóriu, musíš v kútičku duše vedieť, že smrť je aj tam, akoby sa šírila vzduchom. A tento vzduch musíš s rôznymi výparmi, odvarmi či elixírmi správne naprogramovať. Pri takomto programovaní však musí byť jasne určený adresát. Najlepšie je vytvoriť zhluk energii, ktorú necháš presýtiť silou smrti.

Otvorením dimenznej brány môžeme otvoriť dimenziu, v ktorej sami aktívujeme túto silu smrti. Veľkosť tejto dimenznej brány závisí od zdatnosti bosoráka. Ak precení svoje schopnosti a otvorí príliš veľkú bránu, zabije ho to. Ak však otvorí príliš malú, nebude to fungovať. Musíš otvoriť presne takú, akú potrebuješ a musíš tú silu spracovať. Otvoríš akoby malé okienko a necháš tú silu prúdiť do celej miestnosti, až kým sa ňou nenaplní. Keď ti budú vlasy stáť dupkom a ešte stále vieš pracovať, vtedy si na dobrej ceste. Túto silu použiješ na programovanie, vložíš ju do toho odvaru alebo čokoľvek s čím robíš a potom ju necháš jednoducho z toho priestoru odísť. Takýto artefakt nebude pôsobiť ako jed, ak samotný odvar nebol jedovatý, ale zapríčini náhlu nemoc. Artefakt bude tak silný, akú silu doňho dokážeš vložiť a postupne zbaví adresáta života alebo sily.

Za určitých okolností sa dá smrťou aj liečiť. Ak sa mŕtva energia použije na zhubný nádor a mág ju vie správne usmerniť, nádor, ktorý žije zo živej energie, sa takto zlikviduje. Ťažké paradoxne smrťou môžeme zachrániť život.

Pri rituálnych obetiach sa otvára dimenzia a dochádza tu k zvláštnemu fenoménu, že sa vymení energia za energiu. Pri inom rituály zase môže mág nasať silu umierajúceho do seba. V tom momente sa začne smrť nabíjať a mág do seba nasáva vlastne rôzne druhy energie: živú energiu umierajúceho, jeho mŕtvu energiu a súčasne aj energiu smrti ako takej. Ak toto urobí začiatovník a nepozná zákony týchto rituálov, v krátkej dobe ho to zabije alebo zošalie. Jeho pocity sa domiešajú, sily v ňom sa pobijú a psychika to jednoducho nezvládne. Bosorky niekedy pri rituáloch zabíjajú menšie tvory, napríklad žaby alebo pavúky. Hmyz a pavúky sú totiž nositeľmi nefalšovanej mŕtvej energie aj keď žijú. Vyššie zvieratá už majú v sebe živú energiu. Silnejší mágovia používajú väčšie zvieratá, v satanizme napríklad ovce a kozy. A na vrchole mágie sa používajú ľudské obeť. Vyvolaná sila však môže byť rovnako nebezpečná, či už ide o malú alebo veľkú obeť. Klasický bosorák v priamom boji proti mágovi, ktorý ovláda záhrobné sily, nemá najmenšiu šancu.

4. kapitola

Svet paralely a smrť ako taká nemajú skoro nič spoločné. Smrť je len sila, ktorá sa tu milióny rokov vytvárala. Je to nezávislá energetická substancia, ktorá vznikla a stále sa dopĺňa. Každý deň umierajú ľudia a zvieratá a adekvátne tomu sa tá energia stále obnovuje. Pokiaľ tu bude život, smrť bude nezničiteľná. Potom vo svojej podstate sama

zanikne. Smrť teda skúsme chápať ako určitú energiu, samostatnú energetickú zložku, ktorá sa dokáže zhmotňovať, dokáže žiť, myslieť a konať samostatne, pretože keby sme chceli túto silu zastaviť či ohraničiť, automaticky sa začne brániť, akoby bola živá. Proti nej sa dajú vyrobiť amulety, ktoré túto energetiku odklonia. Smrť si potom nositeľa amuletu nevyberie ako svoju obeť, pretože bude mať niečo, čo nesie príznak toho, akoby bol človek sám súčasťou tej sily. Takýto amulet sa dá vyrobiť tak, že na mieste, kde smrť už pôsobila, precítim jej energiu, stanem sa jej súčasťou a tou silou nabijem daný amulet. Ten bude potom pri kontakte so zhmotňujúcou sa silou smrti vysielat signál, že je vlastne totožný so zhlukom smrtiacej energie. Nevieme presne určiť príčinu tohto zhmotňovania sily smrti, ale ak sa už niekde zhmotní, tak tam na sto percent niekto zomrie.

Ľudia, ktorí pracujú s energiou záhrobia, veľmi ťažko zomierajú. Nie preto, že by sa toho báli, ale preto, že ich telo je nabité silou smrti a už za života sa stali akýmisi upírmi, ktorí žili z energetiky svojho okolia a pritom akoby boli mŕtvi. Pri smrti takéhoto mága sa musí zhmotniť oveľa viac smrtiacej energie, aby sa jeho duša dokázala uvoľniť. Doteraz tá duša bola akoby uviaznutá v mŕtvom tele a nedokázala zastaviť proces života. Pri takomto zhmotnení veľkého množstva energie smrti sa dá vidieť postava, prípadne blízki ľudia. Je to fenomén zo sveta paralely, ktorý takto dáva umierajúcemu najavo, že je čas odísť a pomáha mu vystúpiť z tela a odísť zo sveta živých. Keď mágovia nevedia zomrieť, niektorí odovzdajú svoju silu a svoje vedomosti živému človeku. Na toto stačí dotyk ruky tesne pred smrťou. Sila mága sa okamžite uvoľní a preniesie sa na dotýčaného človeka. Ten však nikdy nebude plnohodnotnou inkarnáciou mága a nemusí byť ani skutočným nositeľom sily a vedomosti. Prenos sily si nemusí ani uvedomiť.

Mág však môže odovzdať svoju silu inému jedincovi kompletne a urobiť tak z neho svojho plnohodnotného nástupcu, ktorý bude nositeľom jeho sily. Na to je však potrebný osobitný postup, pri klasickom umieraní prenos nie je plnohodnotný. Pri zasväcovaní prebratie energie závisí od toho, ako je na to žiak pripravený. Dostane toľko, koľko je schopný prijať. Môže sa však stať, že človek si zoberie viac, než koľko zvládne a potom tá sila s ním lomcuje.

So silou smrti sa dá pracovať aj cez záhrobie. Sem patrí aj technika zisťovania informácií zo záhrobného sveta. To znamená, že vojdem do záhrobia a hľadám bytosť, ktorá mi vie dať odpoveď na moju otázku. Niekedy sa stane, že môžem prejsť aj desať hrobov a nedozviem sa nič, lebo bytosti, ktoré tam boli uväznené, mi nevedeli odpovedať. Musím nájsť toho pravého. Tí, ktorí ostali takto uväznení v záhrobí, sú väčšinou zatratené duše ľudí, ktorí boli za života zlí. Ja potrebujem ich silu na to, aby som cez nich získal informáciu, ktorú potrebujem. Musím ich teda vytrhnúť z ich stavu a pracovať s nimi. Keď otvorím dimenziu, aby som v nej pracoval, začne z nej sila prúdiť do priestoru. To znamená, že ak to použijem na jednom mieste desaťkrát, tak tam už žiadny živý človek nevydrží, lebo tá sila tam bude pôsobiť a zanechá tam svoje pozostatky. Je dôležité po ukončení takéhoto rituálu poslať naspäť to, čo sme privolali. Kto dokáže vytrhnúť záhrobnú silu von, musí ju vedieť aj ovládať.

Keby sme chceli precítiť smrť len tak na ľubovoľnom mieste, musíme urobiť magický rituál, aby sme zhmotnili jej podstatu. Je to však veľmi nebezpečné, lebo ak sa už raz smrť zhmotní, začne si hľadať obeť. Privolávať smrť ako takú magickým rituálom je absolútna hovadina, ktorú by som nikdy nikomu neodporúčal. Nezamieňajte si však tento fenomén s hlúpostou špiritistov. V momente, keď sa začneme zaoberať silou smrti – tu by som rád upozornil na rozdiel medzi mŕtvou energiou a silou smrti – a chceli by sme ju privolať, je to skoro akoby sme si strelili guľku do hlavy. Ak jej skrížime cestu, môžeme ju nechať prejsť naším telom a ak si neprišla práve po nás, tak nám neublíži. Všade, kde prejde, však zanechá kúsok seba. Mnohí, ktorí takto vtiahli do seba silu smrti, podcenili jej silu a doplatili na to životom. Nikdy netreba podceňovať silu smrti. Ľudia si stále myslia, že dokážu smrť ovládať – vid' napríklad rôzne špiritistické seansy. Pritiahnutie karmického tela počas seansy je oslovenie smrti. Špiritisti ani netušia, čo môžu spôsobiť, keď začnú vyvolávať ducha mŕtveho, ktorý bol uviaznutý v záhrobí. Ten sa vtedy dokáže odpútať a už sa nikdy nemusí vrátiť do hrobu. Je voľný a vydaný napospas sile zla a smrti. Smrť sa doňho prevtelí. Stane sa súčasťou toho ducha a jeho jedinou myšlienkou je, že bol narušený jeho priestor. Takto sa môže dotýčny špiritista veľmi ľahko stať obeťou svojej nevedomosti. Smrť zasiahne.

5. kapitola

Smrť ako takú môžeme rozdeliť do niekoľkých úrovní. Jedna z nich sa dotýka fyzického života, čiže človek, ktorý sa narodil, si odžije svoj život a zomrie. Všetko, čo prišlo na svet, musí aj zomrieť. Skúsme teda smrť pochopiť, precítiť a naučiť sa s ňou pracovať. Pri práci so smrťou sa pohybujeme tak trošku na akejsi medziinštítútnej paralelnej úrovni. Smrť je s nami v princípe stále spojená, môžeme s ňou komunikovať, môžeme komunikovať so svetom mŕtvych, či vchádzať do určitých úrovní smrti. Túto úroveň používajú mágovia na vyšších stupňoch. Tí, ktorí dokážu pracovať s úrovňou smrti, sú ti najsilnejší z najsilnejších. Tí, ktorí pracujú v tomto smere cez oblasť tzv. Nižších svetov – čiže záhrobie – tí dokážu preniknúť do sveta mŕtvych a komunikovať s nimi, vedia precítiť ich pocity, sledovať hroby, jemnomotné telá a podobne.

Aj pre návrat v čase a priestore potrebujeme pracovať s týmito úrovňami. V mágii sa často stretnete s technikami, keď kľiatba zasahuje až 7-9 generácií. Ak chceme takúto kľiatbu zrušiť, musíme vchádzať do úrovni smrti. Takáto sila totiž pôsobí už po smrti autora kľiatby a pôsobí z hrobu. Tieto sily môžeme zastaviť jednoduchými technikami, ale nezničíme ich, len zabránime tomu, aby ohrozovali ľudí v danej lokalite. Takáto sila totiž obvykle pôsobí z jedného konkrétneho miesta na iné konkrétne miesto. Keby sa napríklad dotýčnĳ z toho miesta odsťahovali, tak by s veľkou pravdepodobnosťou mali pokoj. Ak osoba, ktorá vyslovila kľiatbu, však bola silnejšia, než predpokladáme, môžu sa zasiahnutí odsťahovať aj na druhý koniec sveta a pôsobiaca sila sa na nich aj tak vie napojiť. Čas a priestor pre ňu nehŕá žiadnu rolu, vie si ich nájsť kdekoľvek. Čím ďalej je ale od miesta

svojho hrobu, tým väčšiu silu potrebuje vynaložiť na to, aby pôsobila.

Predstavme si teraz, že smrť vieme precítiť a postaviť sa k nej neutrálne. Nejde o smrť nikoho blízkeho, pozrime sa na ňu profesionálne. Keby sme sa vedeli na tieto úrovne napájať, tak by sme pochopili o mágií strašne veľa. Lenže niekedy môže zomrieť aj sto tisíc ľudí a zaujímaví sú z toho len desiaty, lebo len tí disponujú silou, ktorá nás zaujíma.

Existuje technika, pri ktorej sa vraciame späť do hrobov. To znamená, že sa prepnem, akoby som umrel, vystúpim z tela a vchádzam dole do hrobu. Práve z tohto sveta si mágovia berú mŕtve energie a pracujú tu. Už len tým, že prejdeme cez hroby, nasajem do seba tú silu. Potom sa môžem cez hroby dostať aj ďalej – do iného času a priestoru, kde je tá sila obrovská a tam sa dajú robiť ďalšie zásahy. Len sa treba vedieť aj vrátiť. Pokiaľ to mág všetko v zdraví prežije, dokázal niečo, čo málokto – magický zásah na najvyššej úrovni. Keď prejde týmito svetmi, smrť začne vnímať úplne ináč. V tejto polohe ide čisto o energie tieh, ktoré sa rozkladajú v hroboch. Nimi sa živia úplne iné paralelné sily a svey a my sa do nich vieme takouto technikou dostať a napojiť sa na ne. Pre žijúceho tvora je to to najnebezpečnejšie na nefyzickej úrovni. Nikdy mág nie je tak ohrozený, ako keď sa pohybuje v týchto úrovniach. Sú veľmi nebezpečné, lebo aj po návrate môžu na mága psychicky vplývať, môže sa tam naňho nalepiť milión tvorov a bytostí, ktoré ho potom budú psychicky narúšať – ako pri vyvolávaní duchov.

Pri spaľovaní mŕtvol sa uvoľní jemnomotné telo, ale tá mŕtva sila tu už nepôsobí. To astrálne telo však bude pôsobiť. Vytrhne sa z tela násilím, lebo ujde pred plameňom a zostane v medzipriestore. Má tú nevýhodu, že nemá pohrebisko, z ktorého by sa mohlo nabíjať. Môže sa z neho stať tzv. Blúdna duša a buď sa vráti domov – tam kde ho to automaticky ťahá – alebo na miesto, kde zomrel a tam bude pôsobiť. Emocné a karmické telo sú ešte spojené a nemajú sa kam vrátiť.

Pre mágiu je podstatné poznať smrť zo všetkých jej uhlov, vedieť ju precítiť, byť s ňou do určitej miery spriaznený, nebáť sa jej, ale ctiť si ju. Lebo je v nás a je spojená s paralelnými svetmi a je to to jediné, čo nás spája so všetkými svetmi naraz. Musíme sa naučiť nebáť sa jej.

Rozdelme si pôsobenie smrti na niekoľko častí:

- smrť ako ukončenie fyzického života*
- smrť ako cesta tunelom*
- smrť ako paralelný svet*
- smrť ako záhrobie*
- smrť ako sila, ktorá je všade vokol nás*

Všetky tieto zložky sú samostatné a nezávislé od seba. A pritom ide stále o tú istú smrť. Smrť sa nedá naučiť, len pochopiť.

6. kapitola

Ako vlastne vznikol fenomén rituálnych obetí? Keď ľudia vytvárali určitý svet paralely, potrebovali, aby ich vlastní ľudia v tom svete žili. Začalo sa to hlavne kvôli tomu, že keď sa človek zomrie aby sa mal kam vrátiť. Každá civilizácia nejakým spôsobom si vytvárala svoj paralelný svet, do ktorej sa inkarnačne vracia. Aby tam mohli prežiť, používali sa ľudské obete ako zdroj energie, ktorý tam vedeli nasmerovať.

Tí, ktorí v tom svete žili, sa navzájom striedali. Veľakrát sa spolu s obeťou splnil účel nakýmenia paralelného sveta a zároveň výmeny človeka. Jemnohmotné telo obete sa dostalo do sveta paralely a stade sa ďalšie telo vrátilo – čiže keď jeden človek zomieral, druhý sa narodil. V tých dobách bol kult ľudskej obete dobrovoľný, obete vedeli, prečo robia to, čo robia – potrebovali udržať pri živote svoj svet paralely. Ten, kto bol obetovaný, si bol vedomý toho, že ak bude chcieť, o hodinu môže byť naspäť v inom tele. Ak nie, mohol vo svete paralely oddychovať po dobu, ktorú si sám určil. Akurát nemohli do sveta paralelly odísť všetci naraz. Niekedy sa už počas života postavilo iné telo a keď prvé zomrelo, prešiel človek do toho pripraveného nového tela. Táto technika však bola nedokonalá a boli s ňou problémy a tak sa vytvárali telá dnešných otrokov, ktoré sa na tento účel používali. Ukázalo sa, že klasickým narodením je to jednoduchšie a dušu si vedeli vyniesť z paralelného sveta do toho tela. Neskôr sa ale tieto rituály zdegenerovali, ľudia už nevedeli udržať čistú líniu svojho národa a po čase sa stratila pointa toho, načo vlastne boli ľudské obete určené. Po určitej dobe sa na pôvodný účel týchto rituálov zabudlo, ľudia začali veriť v rôznych bohov a nasmerovanie energie sa prerušilo.

Aj u nás bolo veľa členov starých skupín proti tomu, aby sme naše učenie rozširovali. Tajomstvá a vedomosti tak ostávali len v chrámoch a na kňazských úrovniach a tým učenia postupne zanikali. Niektorí si až tak strážili svoje tajomstvá, že si ich zobrali so sebou do hrobu. Neodovzdali to ďalej. Po čase už noví prichádzajúci kňazi nevedeli, prečo sa vlastne tie obete robia, stratili to prepojenie, lebo všetci pôvodní už vymreli a zadržali informácie, ktoré mali posunúť ďalším generáciám. Noví kňazi mali už len útržkovité spomienky, vety, symboly a mýty.

Inštitút bohov zaviedli mimozemšťania v Egypte a na iných kontinentoch, kde pôvodne vznikol nový život, pretože od ľudí boli výškovo rozdielni, používali rôzne masky, lebo nechceli ukázať svoju tvár a zaviedli pojem bohov, aby si udržali odstup a ľudí udržali pod pokrývkou. Tento systém nadradenosti však bol zavedený len pre tie potreby.

Vedomosti sa preto prenechávali z generácie na generáciu, aby sa každý mal po smrti kam vrátiť, aby po príchode do nového tela sa mohol každý naučiť naspäť všetko to, čo vedel pred smrťou – aby sa prenieslo kompletne vedomie človeka tak, že po narodení budem ovládať všetky techniky a vedomosti, s ktorými som odchádzal. Medzitým sa ale národy krížili a vznikla nová forma života – dnešný človek.